

РЕШЕНИЕ

№ 39744

гр. София, 28.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 04.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **9091** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България. Образувано е по жалба на О. А. Д. и А. А. Д., граждани на С. срещу откази за издаване на виза по заявление за издаване на виза съответно № IST 25013835V и № IST 25013834V, подадени на 16.5.2025 г., издадени от консула към Генералното консулство към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

Жалбоподателите, чрез своя законен представител – Рагда А. А., гражданка на С. твърдят, че отказите са немотивирани – налице е бланкетно мотивиране. Не са налице основанията на цитирания чл. 10, ал. 1, т. 22 ЗЧРБ. Целта и условията на заявеното пребиваване са напълно изяснени и са свързани с реализиране на правата, дадени с решение № 1244/3.2.2025 г. на председателя на Държавната агенция по бежанците. Отказите за издаване на виза са неправомерна държавна намеса в контекста на процедурата за събиране на семейство; засегната е по изключително тежък начин възможността за личен и семеен живот съобразно чл. 8 ЕКЗПЧ и чл. 7 ХОПЕС.

Ответникът – първи секретар към Посолството на Република България в гр. [населено място], Т., моли жалбата да се отхвърли като неоснователна. Твърди, че издаденият отказ е правилен и законосъобразен. Извършени са необходимите процесуални действия, за да се приеме, че следва да се постанови отказ. Има случаи, при които само формално са изпълнени изискванията за виза, но такава не следва да се предостави.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Жалбоподателите О. А. Д. и А. А. Д. са подали за издаване на виза съответно № IST 25013835V и № IST 25013834V, на 16.5.2025 г., до консула към Генералното консулство към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

Приложено е решение № 1244/3.2.2025 г. на председателя на Държавната агенция по бежанците, видно от което е разрешено на Д. А. У. да се събере със семейството си – своята съпруга Рагда А. А. и децата си – жалбоподателите.

С обжалваните откази ответникът е отказал да се предостави виза с мотива, че не е доказано достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Въз основа на обобщената информация за предоставените документи са налице основателни съмнения, че апликантът използва целта на пътуване като предлог за незаконна миграция.

Предвид така установеното съдът намира, че оспорването е неоснователно.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г ЗЧРБ, видно от заповед № 95-00-26/16.1.2025 г. на министъра на външните работи и заповед № 8/11.4.2025 г. на посланика към Посолството на Република България в Т..

Той е издаден в предвидената в закона писмена форма.

Оспореният отказ е издаден по формуляр съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице.

Съдът приема, че оспореният отказ не отговаря на изискването да е мотивиран – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.2 от АПК. В него е посочено правното основание за издаването му (чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ), но не и конкретни фактически основания, относими към визираната законова разпоредба. Преповтарянето в мотивите на законовата норма не отговаря на изискванията за мотивиране по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Не е посочено защо е прието, че предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна; въз основа на кои конкретни факти. Не е налице препращане, нито е представен друг документ, който да може да послужи като мотиви в този случай. Същевременно не е обсъден представеният към преписката документ – цитираното по-горе решение за събиране. Не са изложени мотиви защо.

Липсата на конкретни мотиви, свързани с отказа за издаване на виза е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е съгласно константната практика на Върховния административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Ч. отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл.146, т.2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл.146, т.3 от АПК, доколкото пречатства правото на защита на засегнатите лица да разберат мотивите на засягащия ги негативен акт, респ. да организират защитата си срещу него.

В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният отказ следва да бъде отменен.

Делото следва да се върне за повторно разглеждане на заявленията за издаване на виза като се обсъдят представените доказателства, респ. – служебно се съберат нови такива, ако е необходимо и след като се обсъдят – да се издаде мотивиран акт, като се обоснове защо следва да се издаде виза, респ. – защо следва да бъде отказана такава.

Жалбоподателят не е искал присъждане на разноси, поради което съдът не следва да се произнася по този въпрос.

Водим от горното, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 64-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на О. А. Д. и А. А. Д., граждани на С., откази за издаване на виза по заявление за издаване на виза съответно № IST 25013835V и № IST 25013834V, подадени на 16.5.2025 г., издадени от консула към Генералното консулство към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

ВРЪЩА преписката на консула към Генералното консулство към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция за повторното им разглеждане съобразно указанията в мотивировъчната част на решението.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.